

Innehåll Frysen #6

- 4 Fråga redaktionen**
Vad tycker redaktionen om smakkombinationer?
- 5 Krönikor & Dikter**
Konst & Debatt
- 10 Sociala medier**
– är de så bra som vi tror?
- 12 Vägen till drömmen**
Elevintervju
- 14 Vart tog kulturen vägen?**
krönika av Jeppa
- 16 Julia Kaplan**
Nominerad till Lilla Augustpriset
- 22 Instagram & Politik**
Yosra Ali
- 26 Vishun**
– på väg att bli artist
- 28 Apptips**
Redaktionen tipsar om de bästa apparna just nu!
- 30 Sångerskan på biblioteket**
Idde Schultz
- 34 97 UF Second Hand**
Liam och Sayed startar klädföretag
- 36 Illustration**
Bild & Formelever har jobbat med alternativa bilder till Frysens omslag

Fråga redaktionen

Frysens innehåll är skapat av elever på Fryshuset – de bildar tidningens redaktion. De får introducera sig genom att svara på tre frågor:

1. Vad föreställer den senaste bilden du har i din telefons bildbibliotek?
2. Vad är ditt bästa låttips just nu?
3. Dina konstiga smakkombinationer?

Redaktionen

Zara Sansoni

1. Bilden är en skärmdump på SL:s hemsida på tider till buss och pendel för att kunna ta mig till skolan i tid. Inte så kul kanske, men det är mestadels vad min kamerarulle består av.
2. *After the Storm* av Kali Uchis men *The less I Know the Better* av Tame Impala sitter aldrig fel.
3. En kanske lite udda kombination jag tycker är god är gröna äpplen med salt på, jag tycker smakerna kombinerar varandra bra med det söta, sura och salta.

Max Collaros Hällnäs

1. En väldigt vacker bild av ett öppet skogslandskap täckt av snö med en sol som lyser i bakgrunden. Taget utanför Eskilstuna.
2. *I Surrender* av det brittiska hårdrocksbandet Rainbow. Släppt 1981 på deras sjätte album *Difficult to Cure*.
3. En energidryck till frukost :)))))))).

Sanna Ohrnhofer-Zisser

1. En rolig bild på mig när jag har snabba glasögon på mig.
2. *Glack – Learn Ya*
3. Gröna äpplen med jordnötssmör.

Noam Hagberg

1. Första bilden på min mobil är en bild på mig när jag var liten.
2. *Elocuth* av Lostty eller *Act-avis* av Gucci Mane
3. Typ pizza och srirachasås...

Unna Westin

1. Det är jag och några vänner på min kompis artonårsfest i en soffa.
2. *Never Love Again* av Eminem.
3. Är för kräsen för att göra sånt.

Signe Wikner

1. Det är en bild på Angelina i fotostudion.
2. ...
3. Cornichon med chokladsås.

Angelina Zlojutro Kadziolka

1. En bild på en kompis till mig.
2. *Cath...*, *Death Cab for Cutie*. En indierocklåt
3. Vet ej men har fetaost till allt.

Stephanie Oraison

1. En väg fylld med klassiska amerikanska bilar från sent 50 och tidigt 60-tal, som en liten motivation att ha när man pluggar körkortsteorin.
2. *Disco Man* – Remi Wolf
3. McDonald's pomes med mjukglass.

Hylla olikheterna!

Text: Ester Andersson Foto: Redaktionen

Det faktum att man i en gymnasieskola i Sverige år 2020 fortfarande kan höra rasistiska och homofobiska kommentarer är utom min förståelse. Jag har suttit på lektion och hört folk klaga på den ökande representationen av Hbtq + personer inom film och serie och att folk inom hbtq-spektrat inte bör visas lika ofta i film eller serie.

Att folk ser det som ett problem att människor av olika etnisk bakgrund, religion och sexualitet visas upp i tv och film känns så dumt när det är ett mycket större problem att folk inte representeras i media och då om man bara visar ett perspektiv av en viss grupp.

Borde inte vi vid den här perioden i historien i stället uppskatta det faktum att vi har ett blandat och mångkulturellt samhälle där vi som individer alla är olika och inte ska behöva försöka leva upp till någon norm i samhället där vi alla ska vara likadana? Vi borde lyfta upp och uppskatta de olika sorters människor som visas upp i media och film för att visa upp att vårt samhälle faktiskt inte endast består av en sorts grupp människor t.ex bara kristna eller hetrosexuella människor.

Brist på representation av olika folkgrupper, religioner, sexualiteter och andra skillnader från den stora normen gör att människor inom dessa grupper inte känner sig sedda av samhället och inte heller accepterade och om man sedan på detta också hör hur folk svärta ner folkgrupper är det svårt att acceptera sig själv och känna att

det är okej att vara och visa vem man är utan att dölja det. Det är också svårt som barn att kunna komma i samfund och acceptera sina egna identiteter om dem inte har några sort förebilder i media eller i böcker och det blir svårare att känna sig som en del av sitt samhälle om man inte känner sig inkluderad.

“Vi bör kanske oftare minnas att vi alla är lika genom att vara olika”

Att ha förebilder som du kan se upp till och känna en samhörighet till är särskilt viktigt som barn för att förstå att du inte behöver leva upp till något sort idealmänniska som samhället vill att du ska vara. Som barn ska du veta att du är bra som du är oavsett hur olik och annorlunda du är. Vi bör kanske oftare minnas att vi alla är lika genom att vara olika och oavsett vad, kommer vi alltid ha våra olikheter så det är lika bra att börja hylla olikheterna. ●

The blood of mine

Text: Chantelle Berry Bild: Elizia Savage

My peoples blood on the street
No mercy on their hands
Guns drawn, sympathy gone
New name on trending

The broken heart of another mother
in a pretty glass bottle
Church bells and gospel
with thousand of others

My peoples suffering on the news
Their hands were either
ill or confused
This was not what they had planned
An empty seat at the graduation party
no grandchild to call their own
What more can a family lose?

Roses and candles fill the eerie night
Another child leaving us behind
Wondering if their life was nothing more than unfair
Another kin leaving their blood on the cold street

Executioner in blue stained clothes
knowing nothing but hate and fear
powerless of the unknown
No less than the death of mine

Brutality against the color of our skin
a nation with the urge to kill
Shattering what the world left us
Weapons drawn upon the hands of the system
leaving our blood on the bitter street

Kissed by the sun of the earth
glazed by the dust of the stars
blessed with our beautiful melanin
As I already know these things
the blood of mine still flows down the streets.

Det osänkbara skeppet

Text: Saga Brodin Bild: Rickardh Brodin

Jag har blivit besegrad

Besegrad av det skepp vars existens jag aldrig vetat av

Av det skepp som i sjutton år kämpat mot strömmen
i de evigt kalla skuggorna

Av det skepp som försökt läka men aldrig lyckats

Och av det skepp som burit en last så mycket tyngre
än vad andras någonsin skulle komma att bli

En last fylld av förtvivlan, ångest och oövervinnerlig rädsla

Jag har blivit besegrad av det skepp som långsamt drivit in mig
i ett mörker och en oändlig ensamhet

Av det skepp som innan mig var så lätt och bar på lycka och kärlek

Av det skepp jag aldrig såg skulle sjunka eller förråda mig

Men jag vet nu att jag hade fel

Jag förstår att skeppet aldrig var osänkbart
och att dess enda syfte var att förråda mig

Jag ser att dess sprickor bildats under lång tid
men att vattnet nu inte kan hålla sig utanför längre

Och nu, nu när skeppet är halvvägs under ytan
går det inte längre att rädda

Det finns ingen väg tillbaka till vad som en gång
stillsamt rörde sig över vattnet

Ingen väg tillbaka till det liv som en gång var utan bekymmer

Ingen väg tillbaka till den dröm jag förstått aldrig var möjlig

En dröm, ett liv och det osänkbara skeppet

Hopplösa och ensamma

Förkrossade och vilsna i en värld som sedan länge gett upp

En värld bestående av lögner och fler problem än det skepp
som en gång förrådde mig

Av den värld som aldrig såg

Och av den värld som aldrig kommer förstå

Ni förtrycker kvinnan, inte slöjan

Text & montage: Marwa Ali

Kan du tänka dig hur många kvinnor som årligen har mött eller blivit förtryckta på grund av sina klädsel? Det spelar ingen roll om kläderna är för korta eller för långa för det kommer ändå var ett fel på dem på något sätt enligt samhället, beroende på var man befinner sig.

Det skulle ta mig resten av mitt liv att kunna berätta och förklara det men har du verkligen tid att lyssna?

För en vecka sedan medan jag väntade på bussen för att åka hem, såg jag några personer prata i smyg om en kvinna som gick förbi och hade slöjan på sig, de stirrade på henne och började använda sig av äckliga ord, din jävla hora ut från mitt land! Du och din religion!

Jag blev sjukt förbannad över det! Det var första gången jag hade sett sånt. Är detta ett fritt land om något sådant kan hända? Att förtrycka kvinnor? Att försöka tvinga andra människor och stjäla deras rättighet ifrån dem? Om demokratin har kommit så långt, varför accepteras den inte också?

Precis som all annan klädsel är slöjan också ett val. Det handlar om kvinnans eget val att vilja bära den eller inte. Alltså är detta upp till varje individ hur de vill gå klädd.

En del människor anser att slöjan är en symbol för förtryck. Men då undrar jag hur kan dessa människor kan säga att de står på den rättvisande syn på kvinnor om de generaliserar kvinnor och delar upp dem i två kategorier.

Alltså att den slöjbärande kvinnan är förtryckt och den som inte bär har en fri vilja, är det så de ser det hela? Dessutom har ni ingen aning om vad det står bakom andras dörrar eftersom behöver

klädseln inte vara ett tecken på förtryck för att det finns så många kvinnor som inte bär slöjan men som ändå är inlåsta i sina hus och inte ens får gå ut.

Personligen är jag uppväxt i en religiös familj, men hittills har jag aldrig blivit tvingad att göra något emot min vilja, trots att min mamma själv bär slöjan.

Precis som yttrandefrihetslagen och religionsfriheten anser min mamma att alla har rätten att fatta egna beslut, så länge man inte skadar andra.

Sist men inte minst vill jag säga några ord till alla kvinnor där ute, burkini eller bikini det är ditt val, för slöjan täcker bara ditt huvud men inte din hjärna. ●

Sociala medier – är de så bra som vi tror?

Text: Saga Brodin Illustration: Jannice Wellbring

Kan du umgås med vänner eller familj utan att påverkas av sociala medier? Umgås utan att det används instagram eller snapchat? Det kan inte jag vilket egentligen är helt orimligt. Varför låter vi något så oviktigt som sociala medier ta upp tiden vi har med varandra? Visst är det en del av kulturen om inte minst samhällsnormer att använda sociala medier men är det verkligen argument nog? Mitt svar kommer alltid förbli nej på den frågan.

Kontroversiellt? Kanske. Viktigt? Väldigt.

Min ångest har alltid blivit mer påtaglig av alla sociala medier och det i sig kan jag försöka påverka, det är inte det som blir problemet. Problemet är att jag inte är ensam om det.

Överraskande många mår otroligt dåligt av allt som har med sociala medier att göra. Ta bara sammanfattningen "Tjejer med självskadebeteende" från forskning.se som ett exempel. I studien jämförde man två grupper av tjejer med blandad psykisk hälsa för att kunna förstå hur vi tar emot negativ "feedback" på sociala medier.

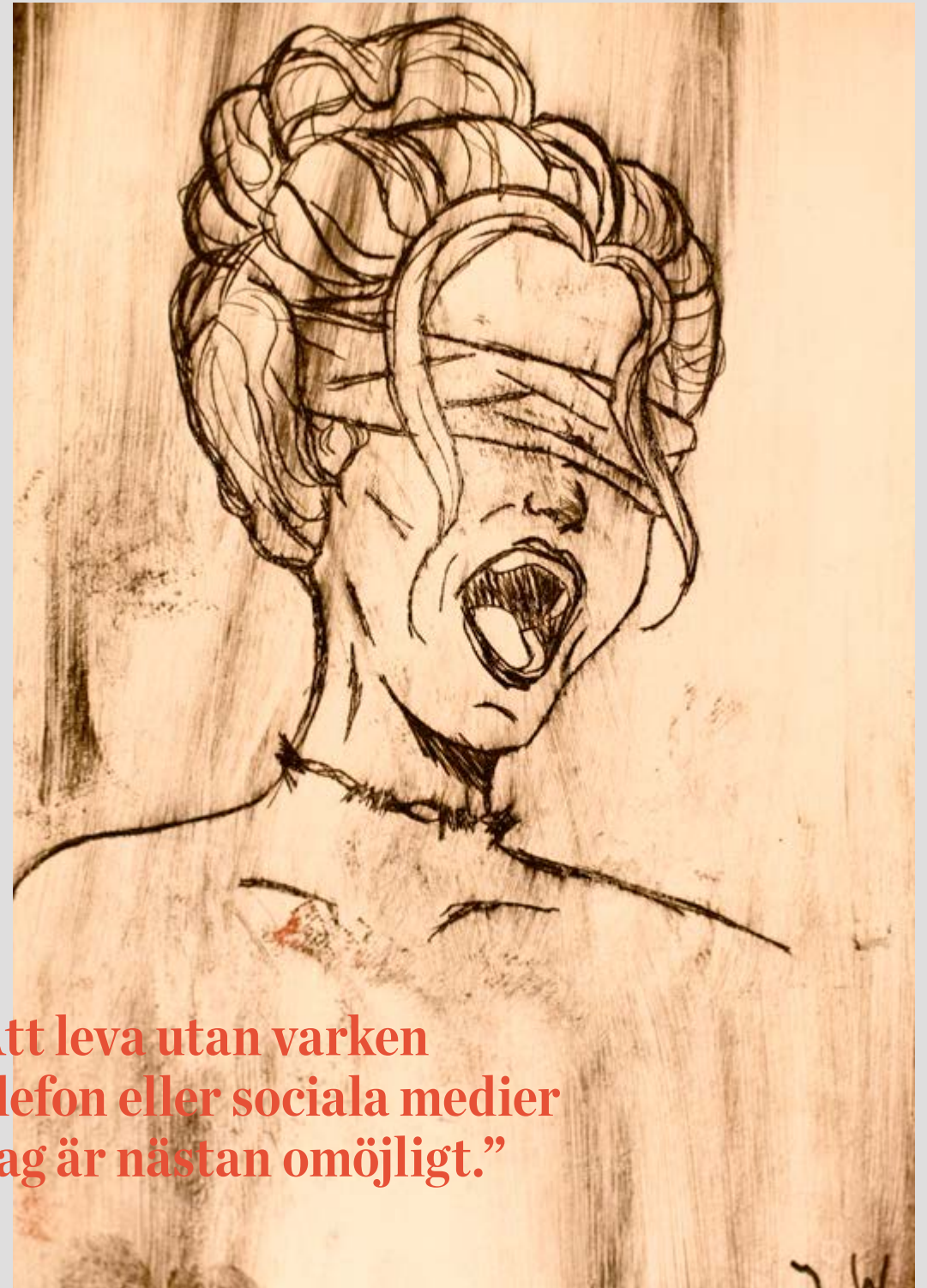
Här kunde man med hjälp av olika frågor se att både gruppen med självskadebeteenden och den utan la mer vikt på det negativa än det positiva

när de i själva verket fått lika mycket av båda.

Min fråga är varför vi fortsätter låta något som så tydligt skadar oss ta upp vår tid? Varför tillåter vi sociala medier rubba vårt välmående och ta sådan stor plats varje dag? Jag tror att vi helt enkelt inte har något val.

Att leva utan varken telefon eller sociala medier idag är nästan omöjligt. Det är där en väldigt stor del av det sociala livet sker. Om man tar avstånd och bryter trenden finns det en otroligt hög risk för att allt går förlorat. Jag menar, allt från vänner, jobb, och relationer till fritidsintressen och nyheter finns ju där. Saker som bygger upp hela ens grund att stå på finns där.

Eftersom att vi är flockdjur och inte vill stå ensamma kvar så tror jag att vi bortser från hur vi egentligen mår och prioriterar gemenskapen istället. Att vara inom gemenskapen sitter faktiskt så djupt inom oss, det är en överlevnadsinstinkt. Det har och kommer för alltid förbli så om vi inte bryter den samhällsnorm som finns idag. Så kanske skadar vi oss själva utan att egentligen vilja det? Min avsikt har aldrig varit att må dåligt men nu är jag där ändå och jag vågar faktiskt inte avstå. Vågar du? ●

”Att leva utan varken telefon eller sociala medier idag är nästan omöjligt.”

Vägen till drömmen

Adam går musikproduktion och har gjort en melodi till den världskända rapparen Pop Smoke. Låten har nu ungefär 220 miljoner lyssningar.

Text & foto: Sanna Ohrnhofer-Zisser

Jag möter Adam i en av de större proddstudior på Fryshuset, i rummet ligger en stor mysig matta och en massa musikprylar (en massa knappar och instrument). När jag möter honom jobbar han med skolarbeten, men jag vill veta mer om hans musikskapande i övrigt eftersom Adam har gjort en melodi till en världskänd rappare vid namn Pop Smoke.

Adam berättar att det känns otroligt, som om han redan nu uppnått ett av sina mål i livet. Att bli finansiellt stabil så att han kan fortsätta med sin musikkariär. Det var kul att se låten på topplistan, även om det inte var ett mål just att jobba med den artisten.

Hur kändes det när du fick höra din melodi med låten?

– Jag lyssnade på den på morgonen när jag vaknade upp och det kändes helt sjukt, det går inte att beskriva känslan, som alla brukar säga, men det kändes bra, det kändes inget mer än bra.

Jag frågar honom rakt ut: tjänar du pengar på låten?

– Absolut, jag har skaffat en jurist för att hantera pappren och det är för mycket pengar för att inte hanteras ordentligt, det hade varit ociviliserat om man inte hade fått pengar.

Adam fick sitt musikintresse genom att prata med kompisar och bara snacka skit. Han sa "fan jag borde typ göra musik" och hans kompis sa "ja okej du får göra beatsen eller vara rappare". Han började från grunden och var absolut inte bra från början. Beats började han göra för ungefär tre år sedan, kollade på videoklipp på YouTube för att läras sig bli bättre och bättre.

– Det är fantastiskt att ha YouTube, man kan lära sig allt möjligt

Nu är det färre beats och fler melodier, melodier är det Adam är skicklig på.

Jag frågar Adam vad hans största dröm med musiken är och han berättar att hans största dröm

- **Låten där Adams** melodi är med heter *The Woo* (feat. 50 Cent & Roddy Ricch9).
- **Den har över** 200 miljoner lyssningar på Spotify
- **Du kan följa Adam** på Instagram: @rxcksta702.

är att göra filmmusik. Men han kan också tänka sig att fortsätta göra låtar för det betalar sig.

Adam berättar om hur man kan bli bättre på musik och nästan vad som helst bara genom att ta hand om sig själv. Det är inte bara inom musiken, t.ex. måste man ta hand om sin kropp, man måste springa, förut sprang jag som en galning, springa är så jävla bra och träna, basta, kallduscha är det bästa. Han skulle kunna prata om det hela dagen. Adam vill inte åldras utan verkar trivas med att vara ung, han har läst på om anti-aging.

– Jag vill åldras som en vinflaska, så jag gör allt jag kan för att kunna leva det bästa livet och tack vare den tiden vi lever i är det inte så svårt. Man kan uppnå det man vill så ta hand om dig själv och gör det du älskar, det är inte svårt. ●

Vart tog kulturen vägen?

Text & bild: Jeppa Settergren Sandström

Har så goda minnen från SoFo. När jag var liten brukade jag och pappa äta på en restaurang som heter Skanskvarn för att sen cykla in till Söder och äta på A.H Glassbar. Ett riktigt mysigt ställe verkligen med den bästa glassen i stan. På senare år har jag fått vänner som bor här och var på söder så det har blivit en plats som jag har spenderat mer tid på. Käkat på Jerusalem kebab, ta en bira på bars enkelt, second hand shoppa på Stockholms stadsmissionen vid Nytorget eller gå in alla kvarlevande skivbutiker.

I slutet av 1990-talet myntades begreppet SoFo (South of Folkungagatan). Ordet är hämtat från New York City SoHo, vilket betyder South of Houston Street. Det var en tid då arbetarklasstadsdelen Södermalm förändrades till att bli hipp och eftertraktad. På den tiden var stadsdelen ganska sunkig och husen var i dåligt skick.

Då flyttade det in många konstnärer som kunde hyra lokaler billigt för att sedan skapa små butiker, ateljéer, studior eller restauranger. På så sätt blev SoFo en ganska unik stadsdel med en stor del population av unga vuxna samt att de flesta var estetiskt arbetande. Men det är idag förändrat till det värre.

Idag har Sofo blivit riktigt gentrifierat och bostadspriserna har ökat. Hyreslägenheter har

i stor utsträckning blivit omvandlade till bostadsrätter. De gamla konstnärerna har antingen skaffat högt betalda jobb för att kunna bo kvar och blivit föräldrar eller flyttat ut till förorten pga SoFo inte är det samma idag. Ett tydligt exempel på hur kulturen har försvunnit är att den välkända musikaffären på Folkungagatan 52, 4Sound har nu blivit till en 7-eleven. Ett annat exempel är parker. Parker är en del av innerstadsbilden. Stockholm Stad förespråkar att det ska finnas offentliga grönområden men samtidigt hotas dem av förtätningar.

Vi kan hoppas på att Stockholm Stad väntar med att rusta upp gamla industriområden och låter privatpersoner få bo där tills byggnaden rivs. Så gör dem i London och det funkar bra.

Det jag gillar med Söder är dess geografiska plats. Alla som bor runt om i staden har en bra mötespunkt där. Vart du än bor om det är Nacka, Solna, Söderort, Västerort, Lidingö eller övriga innerstan så har alla ganska bra kommunikationer till stadsdelen.

Man kan se spår att Södermalm har verkligen varit en kulturell stadsdel. De vänner jag har som bor där har föräldrar som jobbat med estetiska jobb. Antingen konstnärer, musiker eller filmproducenter. Stadsdelen är ju fortfarande attraktiv för många affärsverksamheter som är mer alternativa sin stil. Second hand butiker blomstrar som fan fortfarande till exempel. Musikaffärer som säljer LP-skivor både gamla och nya exemplar. Restauranger på Söder har en annan karaktär än andra stadsdelar. Ingen restaurang är sig lik. ●

Julia Kaplan

Nominerad till Lilla Augustpriset & medlem i bokklubben.

Text & foto: Max Collaros Hällnäs

Jag möter Julia i ett tomt klassrum på plan 5 i Tegelhuset. Det är relativt varmt i salen på grund av luftkonditioneringen som är igång nu när den kalla vintern håller på att kyla ner luften. Julia går inriktningen Text och Form och har egentligen lektion men jag smiter upp tio minuter innan många lektioners avslut för att kunna intervjua henne så snabbt som möjligt. Det tomma klassrummet vi går in i har det där ljudet många tomma klassrum har, dov trafik utanför fönstren och människor som pratar. Vi sätter oss ner öga mot öga vid en bänk och jag börjar ställa mina frågor.

Julia berättar för mig att hon alltid varit intresserad av att läsa, och när hon blev äldre började hon skriva sina egna berättelser. Hon har idag skrivit flera böcker och är även nominerad till ett stort litteraturpris för ungdomar, Lilla Augustpriset.

Julia är medlem i Fryshusets bokklubb som

samlas i biblioteket på onsdagar. Hon var först osäker på om bokklubben var något för henne, men när en lärare rekommenderat bokklubben till henne blev hon intresserad. Hon har själv varit med i bokklubbar förut och tycker det är intressant att prata om böcker och höra andras tankar.

– Det är en väldigt trevlig stämning i vår bokklubb just nu, och om man vill gå med skulle det vara kul, vi träffas just nu i biblioteket på onsdagar, berättar Julia.

Jag frågar Julia om hon vill hålla på med litteratur i framtiden. Hon är osäker på om hon vill utveckla något med sitt skrivande.

– Jag drömmer om att i framtiden bli publicerad författare, det är min stora dröm. Jag har skrivit flera böcker och just blivit nominerad till ett pris, jag vet inte vad jag ska säga om det finns något jag vill utveckla.

Vi avslutar med skratt och lämnar klassrummet. ●

Lilla Augustpriset

Ett litteraturpris för ungdomar som utdelas årligen till ungdomar som är i åldern 16 till 20, vinnaren av detta pris får 15 000 svenska kronor. Priset delas ut den 23 november.

Juryns motivering

Här får man en driven berättelse som tar sin genre på allvar. Det är smart, det är tempo och det finns ett mål.

En fiffig och koncentrerad historia som flirtar med Netflix spänningsserier samtidigt som novellens grundregel om en oväntad tvist uppfylls.

Du kan läsa Julias novell *Brandstegen* på nästa sida. ➔

Brandstegen

Text & illustration: Julia Kaplan

Samma vecka som jag kommer ut ur fängelset bjuder min storebror in mig på fest i sin takvåning. Han hoppas förmodligen att jag ska tacka nej. Det är just därför jag går. En del av mig vill skada honom. En del vill det inte. När han får se mig i vimlet av människor, kan han till en början inte placera mig. Han slutade komma på fängelsebesöken för ungefär tjugo år sedan. När han väl känner igen mig ryser han till. Som om åsynen av mig och mina axlar – dubbelt så breda som hans – ger honom obehag. Jag tränger mig framåt mot honom i havet av pianomusik och blänkande vinglas. "Ed." "Diane." Han verkar ha svårt att andas. Han betraktar mig, från stygnen vid mina ögonbryn, till tatueringen som slingrar sig över halsen. "Jag är så glad att du kunde komma." Suddiga spegelbilder i panoramafönstren, som blickar ut mot den neopplysta staden. Jag har fortfarande kappan på mig. Några av Eds vänner sneglar på oss. Han skyndar sig att dra in mig i sin ateljé, och stänger dörren. Oljemålningarna står lutade mot väggarna. Alla föreställer mig som tonåring. Färgerna olika nyanser av mörkblått i det dåligt belysta rummet. "Jag borde ha hälsat på", säger Ed, och ställer ner vinglasen på en pall, "förlåt, jag..."

Jag fnyser, och försöker ignorera tavlorna runt oss. "Var det mitt fel?" säger han. Musiken är burkig här inifrån. "Vi hade inte träffats på över ett år när jag greps." Han stryker pannan från svett. "Jag vet, men jag menar indirekt, jag –" Dörren öppnas och Eds tioåriga son kikar in. Han är iklädd pyjamas. Det är första gången vi träffas. Han tittar blankt på mig, osäker på vem jag är. "Pappa", säger han, "en av dina vänner letar efter dig." Ed mumlar något ursäktande till mig, innan han lämnar ateljén. Jag blir ensam kvar med hans son. "Jag är din faster." Jag lutar mig mot väggen, och tänder en cigarett. "Jamie, är det så?" Tioåringens ögon lysas upp av en glöd jag inte kan tyda. "Kom." Jag förstår inte vad han vill, men jag har inget annat val än att följa efter. Vi går in i badrummet, och han låser dörren. Det mörka kaklet blänker i ljuset från nattstaden utanför. "Älskar du min far?" Jamie slår sig ner på badkar-skanten, armarna om sig som om han frös. "Nej", säger jag, och tar ett bloss av cigarett. "Älskar du min bror?" Han tvekar. Därefter skakar han på huvudet. "Nej, det gör jag inte." Hans röst studsar mot de hårda väggarna. "Har du egna barn?"

Det är min tur att skaka på huvudet. Han biter sig i läppen, hans ögon mörka.

”Skulle du vilja ha barn?”

”Kanske”, säger jag. ”Om saker och ting varit annorlunda.” Jag rycker på axlarna. ”Det är försent nu.”

Hans blick är intensiv.

”Är du en brottsling?”

Jag förstår inte vart han vill komma.

”Kanske. Ibland.”

Han nickar, som om han förstår.

”Vänta här.”

Han lämnar badrummet, och jag blir stående kvar, lutad mot handfatskanten. Jag fimpar cigaretten mot det kalla porslinet. När han återvänder, är det med en sovande bebis i famnen.

Jag stirrar.

”Till dig”, säger han, och räcker över bebisen. Jag tar försiktigt emot det sovande barnet, rädd för att tappa det.

”Vem är det här?”

”Min lillebror. Theo.”

Theo kan inte vara mer än några månader gammal. Ben och armar hopkrupna invid kroppen, händerna knutna, skalpen bara nästan hopväxt. Iklädd de minsta strumpor jag sett. Han är fruktansvärt söt.

”Ta hand om honom”, säger Jamie. ”Han är din om du vill ha honom.”

Jag rynkar pannan.

”Du kan inte bara ge bort din lillebror sådär. Vad skulle din far säga?”

Jamie skjuter upp badrumsfönstret. Utanför finns en brandstege i stål, som leder ner till marken långt därnere.

”Du kan ge dig av den här vägen. Så att ingen märker. Ta en taxi och åk till flygplatsen.”

Det avlägsna ljudet av ett passerande tåg.

Musiken från en nattklubb, som blandas med pianot inifrån salongen.

Jag vet inte vad jag ska säga. Vi blir stående mitt emot varandra, han vid badkaret, jag vid handfatet.

Nattvinden fyller badrummet, och river över min käke och hals. Smaken av avgaser. Det går sakta

upp för mig varför Jamie vill att jag tar Theo med mig.

Jag sväljer, och saliven är vass i halsen.

”Han skär i dig, gör han inte? Min bror?”

Jamies ögon blanka. Han drar upp pyjamaströjans ärmar, och visar de röda strecken.

”Hur visste du det?”

Jag drar upp ena ärmen på min kappa, och visar mina streck. Medan hans är rödflammiga, täckta av stelnat blod, är mina ärr.

”Gjorde han det mot din mor också?” säger jag.

”Innan hon dog?”

Jamie nickar.

”Och mot sig själv. Oftast mot sig själv.”

Jag trycker bebisen hårdare mot bröstet, medan jag tänker på gången Ed krossade akvariet mot golvet. Jag var åtta år, han femton. När vår mor fann fiskarna, liggande döda i vardagsrummet framför den påslagna tv:n, tog jag på mig skulden. Nu knackar det på dörren. Eds röst.

”Diane? Är du därinne?”

Jamies blick fylls av panik.

”Pappa, det är jag. Jag behövde kissa. Diane gick för att hämta något att dricka.”

”Gå och lägg dig igen när du är klar”, säger Ed.

Hans steg försvinner bort.

”Jag kan inte göra det här”, säger jag, och försöker att lämna tillbaka bebisen till Jamie. ”Det är inte rätt att stjäla någon annans barn.”

Jamie torkar sig i ögonen.

”Jag vill inte att han ska skada Theo.”

”Men du då?” säger jag. ”Han borde inte skada dig heller.”

Jamie huttrar i vinddraget från det öppna fönstret.

”Jag är vuxen snart. Jag kan flytta då.”

Han är endast tio. Min ryggrad bränner under huden.

”Hur vet du att jag är frisk?” säger jag. ”Hur vet du att jag inte också kommer att skada din lillebror?”

Jamies blick är skarp.

”Kommer du?”

Jag möter min blick i spegeln över handfatet.

Det skarpa ljuset som ger mitt ansikte skuggor.

”Jag föreställer mig morgnar när jag vaknar av barnskrik i en stökig lägenhet långt härifrån.”

Jag tänker på den kaklade tunneln, lukten av avlopp, suset från rulltrapporna. Mina ihärdiga slag. Jag dödade den främmande mannen på tunnelbanestationen. Det var jag. Ed hade ingenting med det att göra.

Det var över tjugofem år sedan. Jag är en annan människa nu. Att döma av Jamies sår är Ed den samma. Kanske till och med värre.

”Låt gå”, säger jag, ”jag gör som du vill. På ett villkor.”

Jamie lyser upp.

”Vad?”

Badkarskranen droppar lätt. En stark doft av schampo och flytande tvål. Jag ser på den tioåriga pojken med de såriga armarna. Hans nyfödda lillebror i min famn.

Jag föreställer mig morgnar när jag vaknar av barnskrik i en stökig lägenhet långt härifrån.

Uppslagna mattehäften skrynkliga av suddande. Borttappade bilnycklar och smutsiga galonbyxor och gnisslande gungor: jag vet inte vad jag ställer upp på.

Jag lägger en hand på hans axel.

”Följ med. Jag tar hand om er båda. Jag kan inte lämna dig här.”

”Tack”, viskar han, ”tack, tack, tack.”

Tjugo minuter senare, när vi sitter hopkrupna i taxin, jag, Theo och Jamie, ringer min telefon.

Det är Ed. Jag svarar.

”Diane.” Han gråter. ”Var är mina barn?”

”Du borde inte ordna fester och föreställa dig att dina barn ska sova igenom den höga musiken.”

”För fan, Diane.” Hans andetag är hårda. ”Har du dem?”

”Jag hatar dina tavlor.”

Det är jag som lägger på.

Bredvid mig kryper Jamie ihop intill mig. Jag lägger en arm runt honom. Han brister i gråt, först tysta snyftningar, och sedan allt häftigare. Hans axlar skakar.

Jag har en pistol innanför kappan. Ifall Ed ger sig av efter oss.

Taxichauffören möter min blick i backspegeln.

”Är din son okej?” ●

Yosra Ali: Politik och Instagram

Text & foto: Signe Wikner

Jag träffar Yosra på Fryshusets skolgård en kall och blåsig tisdag. Skolgården är folktom och tyst eftersom de flesta har lektion eller har slutat för dagen. Dörren till tegelhuset öppnas och ut kommer en glad Yosra.

Jag fick höra om Yosra Ali från en lärare på Fryshuset. Jag blev intresserad av blandningen av hennes intresse för smink/mode och politik, så jag bestämde mig för att kontakta henne för en intervju.

– Jag heter då Yosra och jag går sam, skrivare läser jag som passion.

Jag börjar med att fråga om hennes instagram där hon heter @_yosie.

Du har ju en stor instagram. Vad tycker du är det bästa med att ha en stor plattform?

Yosra skrattar förvånad och undrar hur jag vet det.

– Vi har kollat upp dem vi ska intervjua, förklarar jag.

– Oh my god okej, småskrattar hon.

Yosra berättar att hon är van och inte brukar reflektera så mycket över att hon har en stor plattform. Men hon säger att hon tycker det är bra för att hon lätt kan nå ut till många med viktig information under speciella tillfällen.

Upplever du att du kan få mycket hat?

– Ja jag är ju muslim och de inlägg jag lägger upp är ju just för att visa asså bara för du har slöja betyder det inte att du inte får uttrycka dig med kläder och smink och då har jag fått höra: Vad fan håller du på med? Vad gör du nu, du representerar vår religion på ett dåligt sätt, du borde inte få ha slöjan. Sen har jag också fått höra att jag inte borde ha slöjan för att det är ett förtryckande plagg.

Så det är både och?

– Exakt!

Berätta mer om vad folk har för fördomar om dig på grund av slöjan.

– Senast var i fredags, då träffade jag

”När jag kom upp i lite äldre ålder började jag få höra massa kommentarer, som att jag hade fula ögon men jag förstod ju inte riktigt då att det var rasism, jag trodde ju bara att det var elaka barn.”

jämställdhetsministern tillsammans med flickaplattformen och då talade vi om bland annat heder.

Hon berättar att Sveriges regering lagt upp en bild på henne och två kollegor.

–Då ser jag kommentarsfältet fyllt med såna fördomar som, självklart så är det beslöjade kvinnor som ska tala om hedersförtryck, ser ni ironin i det? Det var så mycket skit och jag kunde inte bara sitta och läsa, jag svarade dem på en gång och det blev verkligen jättehetsigt, ja det blev en enda röra, säger hon och suckar.

Upplever du ofta rasism riktad mot dig?

– Ja självklart, som rasifierad kvinna är det vardag, det händer i tunnelbanan, det händer på sociala medier. Både rasism och islamofobi, jag menar jag är kvinna, jag är rasifierad, jag är muslim synligt också så det är nästan oundvikligt.

Har du alltid varit politiskt engagerad eller när började ditt intresse för det?

– Jag försöker fortfarande lista ut det, när jag var yngre kände jag mig väldigt annorlunda, jag växte upp i ett väldigt vitt område.

Hon berättar att hon jämförde sig mycket med andra och reflekterade över att hon var en av de få med mörkt hår och bruna ögon.

– När jag kom upp i lite äldre ålder började jag få höra massa kommentarer, som att jag hade fula ögon men jag förstod ju inte riktigt då att det var rasism, jag trodde ju bara att det var elaka barn. Men det var inte förrän jag kom upp i tonåren som jag insåg att nej men det här är vad jag brinner för och det här är verkligen vad jag vill göra.

Vilka politiska frågor tycker du är viktigast?

Hon berättar att rasism och inkludering är hennes hjärtefrågor och socioekonomiskt utsatta ställen såsom förorterna. Hon säger att det oftast pratas om kriminalitet men att man aldrig lyfter den goda aspekten med förorterna.

Tycker du att det är svårt att balansera dina intressen mode och politik?

Yosra förklarar att det kan vara svårt ibland eftersom många har fördomar.

– Men det är förståeligt, vi är människor och vi har en massa fördomar, det går inte att leva utan dem, men ja, jag tycker ändå att jag har bevisat det motsatta, jag menar du behöver inte nödvändigtvis bara vilja bli stylist eller makeup-artist bara för att du klär dig och sminkar dig på ett visst sätt. Alltså de går att gilla flera saker samtidigt. Det handlar ju inte bara om en enda sak, vi är ju väldigt olika personer och har olika intressen.

Har du några tips till andra som vill börja engagera sig politiskt?

– Internet är verkligen ett jättebra verktyg.

Yosra säger att det är bra att använda sig av google och att det även finns massvis med viktiga aktivister på Instagram. Hon tipsar också om organisationerna flickaplattformen och operation 1325.

– Operation 1325 brukar ha kampanjer, vi brukar ha workshops och vi har väldigt många föreläsningar bland annat om våldsbejakande extremism just nu.

Har du något tips till de som är modeintresserade?

– Det här kommer låta jätteklyschigt, men var dig själv helt ärligt för alltså trender kommer och går absolut. Men vem är det som egentligen startar trenderna? De kommer ju inte av sig själva, någon måste ju ha startat dem. Om du känner att det här är någonting för dig så kanske du är nästa trend, vem vet.

Hur ser du på din framtid, vad vill du göra?

Hon berättar att det är något hon tänker mycket på.

– Mitt nästa steg blir nog att läsa statsvetenskap på universitet, sen vill jag fortfarande engagera mig ideellt och jobba med olika organisationer så som jag gör nu. ●

Vishun – på väg att bli artist

Text & foto: Unna Westin

Jag möter Viktor Engström som går under artistnamnet Vishun. Vi möts i en av Fryshusets musikstudior. När jag kommer in i studion spelar Viktor en osläppt låt från rummets högtalare med hög volym. Rummet är litet och instängt med ljudisolering som täcker hela väggarna. På bordet i rummet står hans dator och en synt.

Viktor går inriktning musikproduktion i ettan, han har en väldigt egen och intressant stil. Det finns ingen speciell anledning till att han har det. Han gillar att uttrycka sig själv och klär sig i det han känner sig bekväm i. Han berättar att han blev inspirerad till att göra musik genom låtar han tyckte lät bra, han tyckte att göra musik verkade vara kul och fastnade i det. Jag frågar honom hur och om han tyckte Fryshuset har hjälpt honom med att skapa musik.

– Jag fick en dator för femton lax, är svaret men han säger även att det var väldigt kul att ha lektioner i musikproduktion och att ha tillgång till en studio i skolan.

Vishun har hållit på med musik i ungefär två år och startade när han fick programmet han skapar sin musik i. Han beskriver sin musikstil som lite egen och annorlunda.

– Jag vet inte riktigt jag har inte någon riktig genre, utanför ramarna typ, jag gör lite skrik-rap kanske.

Sin mamma nämner han ganska ofta och hur hon har varit hans förebild genom livet för hon gav honom liv. Att hon alltid har varit med honom och stöttat honom i hans val.

Jag frågar honom vad han skulle vilja hålla på med i framtiden och får svaret:

– Nej men det hade ju varit kul att hålla på med musik. Jag går ju rätt inriktning för det i alla fall.

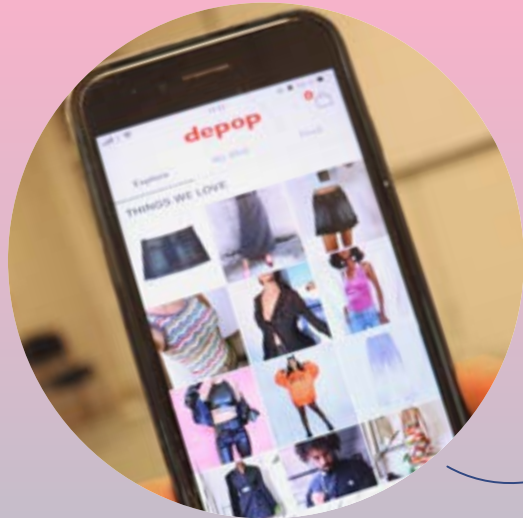
Han förklarar att musik är något han vill fortsätta med så länge han tycker det är kul. Viktor spelar till sist några fler osläppta låtar och visar hur han gör för att skapa beats. Efter det avslutas intervjun och vi småpratar lite innan jag går därifrån. ●

”Jag har inte någon riktig genre, utanför ramarna typ”

Apptips

Redaktionen tipsar om appar du inte får missa, allt från kläder till spel och musik.

DEPOP

Angelina Zlojutro Kadziolka

Vad gör du i appen och hur fungerar den?

– Det är en klädapp kan man säga, där man köper och säljer kläder. Det är som en vanlig hemsida, så söker man på olika kläder eller märken man vill hitta.

Bästa och sämsta med appen?

– Det bästa är att man kan hitta riktigt snygga kläder. Det sämsta är att alla som säljer bor nästan alltid utanför Norden/Europa så det kan bli dyr frakt.

Vem tycker du ska använda den?

– Alla, för man kan verkligen hitta riktigt fina fynd!

SMASH OFFICE

Max Collaros Hällnäs

Vad gör du i appen och hur fungerar den?

– Det är ett så kallat "time waster"-spel. Man spelar som en sur farbror som springer runt i en enorm byggnad ägd av bolaget Slave Co och förstör massa kontor. Man har tid på sig att förstöra så mycket som möjligt och spelaren kan på vägen hitta uppgraderingar och pengar för att köpa bättre vapen för att kunna förstöra mer, man kan även köpa hattar och nya spellägen. Ju längre man kommer desto mer unika och större blir kontoren.

Bästa och sämsta med appen?

– Det bästa med appen är att man kan spela det hur länge som helst och inte tröttna, man kan även spela det när det inte finns någonting annat att göra. Det sämsta är att reklam dyker upp då och då.

Vem tycker du ska använda den?

– De som är stressade eller är frustrerade lite då och då.

DAILY TAROT PLUS 2019

Elsa Mårud Jöberger

Vad gör du i appen och hur fungerar den?

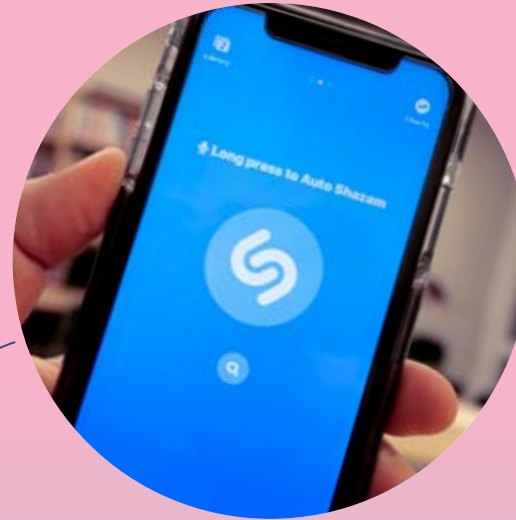
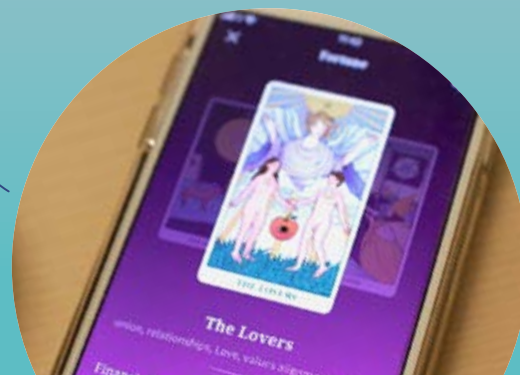
– Man läser tarotkort och kan läsa om sitt stjärntecken, fylla i mandalas o.s.v.

Bästa och sämsta med appen?

– Appen är gratis, det sämsta är att vissa grejer bara går att göra en gång om dagen och det är en del reklam.

Vem tycker du ska använda den?

– De som är intresserade av astrologi, tarot osv.

SHAZAM

Noam Hagberg

Vad gör du i appen och hur fungerar den?

– Du trycker på en knapp så lyssnar Shazam om det spelas musik i omgivningen och så känner den igen vilken låt som spelas. Jag använder den om jag hör någon låt på radion eller om det är någon låt som jag inte vet vad den heter så använder jag den appen och så visar den vad låten heter.

Bästa och sämsta med appen?

– Det bästa med appen är att den kan hitta låtar som man inte vet vad dom heter. Det sämsta är nog att den ibland inte fungerar eller tar jättelång tid för att känna igen något.

Vem tycker du ska använda den?

– Jag tycker alla borde använda den, speciellt om man gillar att hitta ny musik.

SOUNDCLOUD

Stephanie Oraisson

Vad gör du i appen och hur fungerar den?

– Du lyssnar på musik, men kan också lägga upp egen musik.

Bästa och sämsta med appen?

– De bästa med appen är att gratisvarianten erbjuder mycket och du kan hitta låtar artister valt att inte släppa eller remixar som inte släppts. Det sämsta med appen är att det finns reklam och ett fåtal låtar är låsta för de som inte betalat.

Vem tycker du ska använda den?

– Alla som gillar musik.

PLICK

Mira Nordgren

Vad gör du i appen och hur fungerar den?

– I Plick så kan man sälja och köpa kläder, väskor och liknande. Det är väldigt smidigt att lägga upp saker som man vill sälja, nästan som på Instagram. Man fotar det man vill ha sålt till exempel en tröja, sedan fyller man i storlek, pris, lite info om tröjan och så kan man lägga till hashtags, så att det blir lättare för andra att hitta den. Och man kan också göra det lätt för köparen att skriva om man kan mötas upp eller frakta och i så fall hur mycket frakten kostar. När man vill köpa någonting, trycker man bara på "inlägget" och kontaktar säljaren privat.

Bästa och sämsta med appen?

– Det bästa med Plick är att den är så lätt att förstå och det är smidigt att handla och sälja saker där. Jag vet inte vad det sämsta är.

Vem tycker du ska använda den?

– Jag rekommenderar Plick till den som har något att sälja och vill tjäna pengar lätt. Också till den som gillar att handla second hand och kanske spara pengar.

MARIO RUN

Unna Westin

Vad gör du i appen och hur fungerar den?

– Spelar, man försöker få medaljer. Man kutar och hoppar över saker.

Bästa och sämsta med appen?

– Det är det bästa spelet på mobilen lätt, sämsta är att man måste betala för att göra allt.

Vem tycker du ska använda den?

– Absolut alla, finns ingen som kommer tycka det är tråkigt.

Idde Schultz: Sångerskan på biblioteket

Text & foto: Stephanie Oraisson

Bakom disken i biblioteket står en kvinna framför sin dator, bredvid sig har hon en stor gul tekopp. Bakom henne finns en liten whiteboard, i svart står det skrivet att hon är på möte och kommer om en stund. Vi går in i ett rum bakom disken, ett rum med stora fönster som tar in mycket naturligt ljus, så vi tänder inte lampan. Vi tar varsin stol mittemot varandra vid det runda bordet med ett tryck av blommor i gult och orange. Hon ställer ned den stora gula tekoppen och jag ber henne att presentera sig själv.

– Jag heter Idde Schultz, och det stavas I-D-D-E S-C-H-U-L-T-Z. Och Idde är mitt smeknamn, jag heter egentligen Ann-Ida. Jag är 57 år. Jag kommer från Stockholm, jag är uppvuxen på Södermalm.

Jag frågar hur länge Idde har jobbat på Fryshuset Gymnasium och hur länge hon har varit skolans bibliotekarie. Hon svarar att hon jobbat här sedan 2003 men som bibliotekarie sedan höstterminen 2020. Idde berättar också att hon jobbat som musikalärare på skolan, fram till 2018,

då blev hon diagnoserad med Menières sjukdom i båda öronen. Menières sjukdom är en sjukdom i innerörat som ger återkommande anfall av yrsel och hörselnedsättning. Efter det kunde hon inte jobba som musikalärare och har istället jobbat som mattelärare, matteassistent och bildlärare fram till dess att hon blev bibliotekarie. Som följdfråga frågar jag hur det kommer sig att hon jobbar på just Fryshuset.

– **Att jag valde Fryshuset**, jag kanske inte riktigt valt Fryshuset men ja, jag blev tillfrågad. Det behövdes ett vikariate för en sånglärare 2003 och då blev jag tillfrågad om jag ville just vikariera och det ville jag jättegärna och sen har jag blivit kvar. Och så har jag också utbildat mig till lärare allt eftersom. Men jag är sångerska i grunden, så det är mitt yrke. Fram tills att hörseln blev så dålig pga sjukdomen så att det inte funkade längre.

Hon säger även att hon trivs jättebra på Fryshuset. Hon tycker det är roligt att jobba på en

”Min ambition är att göra biblioteket till en så välkomnande, trevlig och tillgänglig plats som möjligt.”

skola där hon kan träffa ungdomar, där hon kan bidra till deras utveckling och inspirera via böcker.

Men vad tycker skolans bibliotekarie om skolans bibliotek? Jo, hon säger att hon tycker vi har ett jättebra bibliotek. Att de som jobbat där innan henne gjort ett jättebra jobb med att sätta upp biblioteket och att det nu är hennes jobb att bevara det och fylla på med mer böcker. Men finns det något Idde själv skulle vilja ändra på med biblioteket? Idde säger att hon successivt planerar att göra lite ändringar, eftersom hon har massor med tankar på saker hon skulle vilja genomföra.

– **Min ambition är** att göra biblioteket till en så välkomnande, trevlig och tillgänglig plats som möjligt för elever. Jag tycker att det är jättebra att biblioteket ligger där det finns IT och skol-sköterskor och alla kuratorer och alla skolans stödfunktioner. Men jag önskar att ännu fler ska hitta till biblioteket, också använda sig av de böcker vi har i sitt skolarbete. För det finns väldigt mycket, vi har ju böcker om allting i alla ämnen. Och sen skulle det vara jättekul, vi har ju dragit igång en bokklubb precis som elever driver, och det skulle såklart vara kul om det var ännu fler medlemmar i bokklubben eller bok-cirkeln. Och kanske, jag har ju en massa olika idéer på vad man skulle kunna göra. Högläsning

och ja, men jag har läsläsning också här och hjälper till med läxor på onsdagar mellan 16:00 och 17:00.

Som avslutning frågar jag om Idde har några bra boktips eller något hon önskar säga. Hon tipsar om en trilogi av Karin Smirnof. Böckerna heter *Jag för ner till bror*, *Vi för upp med mor* och *Sen för jag hem*. Trilogin handlar om Jana Kippo som åker till sin tvillingbror i Smålånger i Norrland. Jana börjar jobba inom äldreomsorgen för att försörja sig samtidigt som hon tar hand om sin bror som håller på att supa ihjäl sig.

Boken handlar om tvillingarnas uppväxt med

en ganska våldsam far. Den handlar också om Janas relation till John. Boken är full av udda existenser, varm och kärleksfull. I de följande böckerna fortsätter berättelsen om Jana och hennes bror. Den första boken har Idde tagit med sig hemifrån och finns att hitta på biblioteket.

De andra två har hon hemma men planerar att så småningom lämna in på biblioteket. Hon hälsar också att om elever har boktips eller förslag på böcker de gärna skulle vilja se på biblioteket kan de prata med henne om det. Man får väldigt gärna också lämna in böcker som man har hemma till henne och skolans bibliotek. ●

- **Idde har sjungit professionellt** i flera år och har ett flertal låtar som man kan hitta på alla strömningstjänster. Hon har vunnit olika priser och uppträtt på olika platser, mest i Sverige, men även i bland annat England och Spanien. Hon har sjungit både i band och som soloartist.
- **Iddes största hit** är *Fiskarna i haven*.

97UF
secondhand

Liam & Sayeds klädföretag

Text & foto: Noam Hagberg

Jag möter Liam och Sayed på skolgården i ett pissigt höstväder. Ni går en sväng och småpratar om deras UF-företag som handlar om begagnade kläder men att ni snart är tillbaka inne på skolan där du intervjuar dom.

Jag frågar vad deras motivation var med att börja med projektet. De tyckte att det var en bra idé eftersom de hade märkt att det kändes ganska onödigt att köpa nya kläder hela tiden. De påpekar att alla ändå köper second hand mer och mer, det är billigare och mer miljövänligt att köpa second hand, så varför inte. Jag är nyfiken på hur de har fått tag på kläderna som de säljer och de svarar:

– Asså vi tänkte i början liksom ta själva plaggen från oss själva liksom bara saker som vi inte använder längre, till exempel en tröja som vi bara har hemma eller typ aldrig utnyttjar som bara ligger längst ner i garderoben som vi aldrig kommer använda

Deras idé var att det ska ta deras second hand grejer och sälja dem, så att vinsterna senare kan gå till välgörenhet. De har ett instagram-konto som de använder till att sälja kläderna, 97_UF2020. Liam och Sayed berättar att dom har stött på många problem med att köpa domänen till sin hemsida och få upp kläderna så att dessa går att sälja. Liam säger att det har stött på några problem med att starta sin webbshop på

Instagram. Tydligt har det varit svårt eftersom de är tvungna att köpa domänen och få upp hemsidan, eftersom det kostar pengar. Liam och Sayed har även stött på problem med att sälja sina kläder på grund av Corona och att det inte var någon UF mäsas i år.

– Dom flesta UF företag får sina vinster från UF mässan för då kommer det en stor mängd med folk och handlar eller bara kollar runt, då har man ändå chansen och skapa in liv och potentiella kunder.

Jag blir nyfiken på om Liam eller Seyad har några planer om att utvidga iden eller om det bara va skolmässigt. Liam tänker att det är mer skolmässigt, medans Seyad tänker mer det som händer händer. Han säger även om de utvecklar sig mer efter dom har slutat skolan så kommer dom fortsätta, men om det är så att det dör ut direkt efter gymnasiet så känns det onödigt att fortsätta med.

Men är det så att ni har något större intresse av kläder?

Liam säger att han inte har något stort intresse för kläder eller mode egentligen. Han påpekar det han har på sig, en svart Weekday tröja och ett par jeans. Han säger att så länge man känner sig bekväm med det man har på sig oavsett vad det kan vara så kan det se snyggt ut. ●

ILLUSTRATION

Omslag till Frysen

Bild och Form årskurs 2 har arbetat med illustrationer till alternativa Frysenomslag.

Illustration: Laura Zuber

Illustration: Kristin Johannsdottir

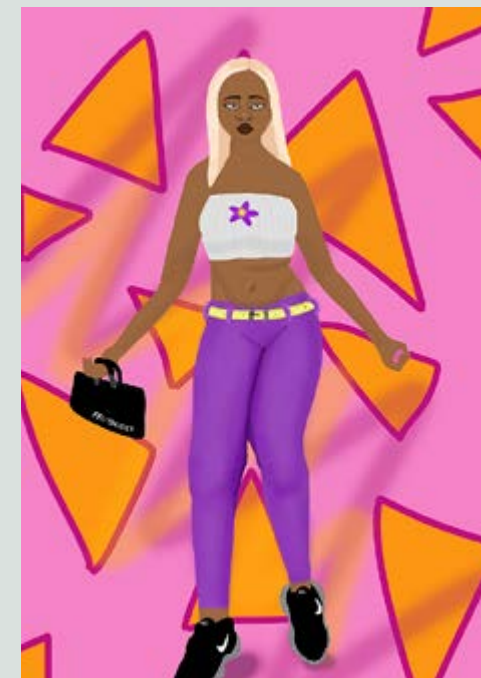

Illustration: Ewelinn Karlsson

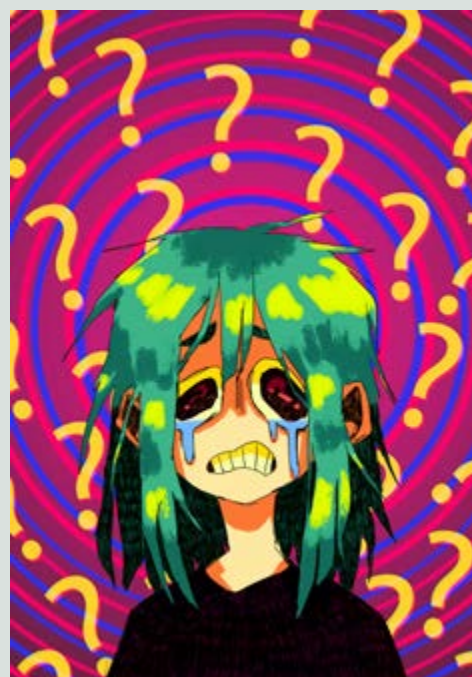

Illustration: Mio Papp

Illustration: Elias von Tourtchaninoff

Vi ses i nästa nummer!

Bild: Matilda Unemo